

OKRĘTOWY (8) ai

Oba o jasne.

sg m G okrętow(e)go (1). ◇ A okrętowy (1). ◇ f G okrętow(e)j (1). ◇ A okrętową (1). ◇ pl N m pers okrętowi (1). ◇ G okrętowych (2). ◇ L okrętowych (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII – XIX w.

Przymiotnik od „okręt”; classicus, navalis Cn (8) :

a. *Będący częścią okrętu (5) : ná defzczkach przewożili: á drugich ná onych obłomkach okrętowych. Leop Act 27/44.*

Wyrażenia: »okrętowa ławka« (1): Okrętowych ławek [transtra tua] náczynili tobie z kości Słoniowej Indiyfkiey Leop Ez 27/6.

»sprzęt okrętowy« (2): GórnTroas 67; A trzeciego dnia włafnemi rękómá íprzęt okrętowy [armamenta navis] wyrzúćili. WujNT Act 27/19.

»tył okrętowy« = rufa (1): puściwífy z tyłu okrętowego [puppi] cztery kotfice/ żądáli áby dzień był. Leop Act 27/29.

b. *Po którym porusza się okręt lub zostawiony przez okręt (2) : że ze trzech rzeczy trudnych ku poznániu: to ieft/ drogi Orłowej ná niebioáfch: drogi Wężowey ná íkále Drogi Okrętowey ná morzu: natrudniey poznác drogę Młodzieńcá z Almą CzechRozm 130v, 131.*

c. *Pracujący na okręcie (1) : bo okrętowi/ íludzy/ kiedy ná Morżu náwáfności nie máíz/ iedni ípiá/ drudzy gráią/ ízáleią/ y niedbále we wízyftkiem poczynáią íobie GórnRozm Kv.*

Cf [OKRĘCKI], 1. OKRĘTNY, [OKRĘTOWNY]

JDok